

грошових ресурсів, що належать особі на користь держави чи територіальної громади як носіїв публічних інтересів, задля створення майнового базису для виконання функцій держави та місцевого самоврядування.

Література:

1. Податковий кодекс України від 02.12.2010 р. № 2755-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>

2. Блащук Н. І. Правове регулювання місцевих податків і зборів в Україні: сучасний стан та перспектив розвитку: автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Ірпінь, 2012. 19 с.

3. Боксгорн А. В. Адміністрування місцевих податків і зборів як об'єкт правового регулювання : дис. ... доктора філософії : 081 / Одес. держ. ун-т внутр. справ. Одеса. 2021. 237 с.

4. Кофлан В. М. Правове регулювання місцевих податків і зборів в Україні : монографія. Ірпінь: НАДПСУ, 2005. 176 с.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-351-7-118>

ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ «ФОРМА ПРАВЛІННЯ»

Сівак Володимир Михайлович

*аспірант кафедри загальної теорії права та держави
Національного університету «Одеська юридична академія»*

Екстраполоючи ці думки, чимало дослідників змішують підходи до визначення поняття форми держави і форми правління. Це пов'язано із загальним підходом до аналізу філософської категорії „форма”. Однак за нашого випадку він не завжди коректний, адже поняття „форма правління” необхідно розглядати як нерозривну словосполучу.

Отже, під **формою правління** у найбільш поширеному вигляді, представленому у більшості наукових досліджень, розуміють структуру, правове становище і співвідношення вищих органів державної влади [1, с. 115]. У цьому понятті чітко виділяються три класифікаційні ознаки:

- 1) структура вищих органів влади;
- 2) правове становище вищих органів влади;
- 3) співвідношення функцій вищих органів влади.

С. Бостан пропонує структуру поняття „форма держави” вважати базовою: 1) форма соціально-політичного режиму; 2) форма державно-політичного режиму; 3) форма державного правління; 4) форма державно-територіального устрою. При цьому наголошується на

необхідності виділення «внутрішньої» та «зовнішньої» форми держави [2, с. 15–16].

На думку І. В. Процюка, для розуміння підходів щодо розмежування понять форми правління і поділу влади доцільно використовувати юридичний критерій класифікації форми правління, яким виступає закріплена у конституції держави і реалізована на практиці модель поділу державної влади. Саме вона визначає специфічний порядок формування гілок влади, особливості розмежування їхньої компетенції, передбачає обрання тих чи тих важелів впливу (систему стримувань і противаг). Отже, поділ влади характеризує змістовий аспект влади, а форма державного правління – організаційний [3, с. 4–5].

Найбільш розповсюдженим є визначення поняття форми правління як порядок утворення й організації вищих органів влади в державі [4, с. 73; 5, с. 73].

На думку Я. Бариської, *форма державного правління* відображає систему інституційно-правових відносин у сфері формування, організації та здійснення публічної влади на національному рівні в суспільстві; цю категорію необхідно розуміти як інтеграцію двох взаємопов'язаних понять: а) систему інституцій; б) систему правових стосунків [6, с. 8].

Форма правління є одним із трьох елементів *форми держави* – сукупність способів організації, устрою та реалізації державної влади, що виражають зміст держави [7, с. 193]. Через це В. Сухонос під формою правління розуміє спосіб організації державної влади, який засвідчує особливості відповідальності глави держави. За формою правління усі держави поділяються на:

– *монархії* (глава держави не притягується до юридичної відповідальності);

– *республіки* (главу держави можна притягти до юридичної відповідальності в результаті процедури імпичменту) [8, с. 15].

Зважаючи на нинішню безпекову ситуацію, з урахуванням мілітаризації суспільних відносин, пропонуємо авторське наукове визначення поняття **форма правління**. Це – закріплена в конституційно-правових нормах, інституціональна система влади, зміст якої визначається правовим статусом вищих органів державної влади, синхронізована та скоординована діяльність яких утворює гарантовані умови для забезпечення суверенітету і незалежності, реалізації національних інтересів, утворює системні здатності держави і суспільства своєчасно ідентифікувати загрози та небезпеки, виявляти вразливості й оцінювати рівень їх потенційної небезпеки, запобігати або мінімізувати їх негативні впливи, ефективно реагувати та швидко і повномасштабно відновлюватися після виникнення загроз або настання

надзвичайних та кризових ситуацій усіх видів, включаючи загрози гібридного типу, але не обмежуючись ними.

Література:

1. Конституційне право зарубіжних країн : навч. посібник / М. С. Горшеньова, К. О. Закоморна, В. О. Ріяка та ін.; за заг. ред. В. О. Ріяки. 2-е вид., допов. і перероб. Київ : Юрінком Інтер, 2006. 544 с.
2. Бостан С. К. Форма правління сучасної держави : теоретико-правові засади : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.01. Київ, 2008. 36 с.
3. Процюк, І. В. Поділ влади в умовах різних форм правління : автореф. дис. ... докт. юрид. наук. Харків, 2013. 35 с.
4. Рабінович П. М. Основи загальної теорії права і держави : навч. посіб. 5-е вид. Київ : Атіка, 2001. 176 с.
5. Скакун О. Ф. Теорія держави і права : підручник. 2-е вид. / пер. з рос. Харків : Консум, 2005. 656 с.
6. Бариська, Я. О. Форма державного правління: загально-теоретичне дослідження : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01. Львів, 2010. 20 с
7. Сухонос В. В. Теорія держави і права : підручник. Суми : Університетська книга, 2013. 544 с.
8. Сухонос В. В. Суверенітет як чинник диференціації форми правління і політичного режиму у контексті загальнотеоретичної юриспруденції. *Правові горизонти*. 2017. С. 15–20.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-351-7-119>

ДОСТУП ДО ПРАВОСУДДЯ: ФЕНОМЕНОЛОГІЯ ЗМІСТУ

Єщенко Олександр Володимирович

суддя,

П'ятий апеляційний адміністративний суд

м. Одеса, Україна

Актуальність наукового обґрунтування характеристик, що стосуються доступу до правосуддя пояснюється комплексом політичних, економічних і соціальних перетворень, що відбуваються в нашій країні. В Україні на конституційному рівні закріплено поділ державної влади на три самостійні гілки й проголошено, що людина, її права і свободи є найвищою цінністю, а держава зобов'язана